

Tinkamas sabato laikymasis

Pagrindiniai eilutės: „Jis jiems tarė: „Sabatas buvo sukurtas žmogui, o ne žmogus sabatui. Todėl Žmogaus Sūnus yra ir sabato Viešpats.“
Morkaus 2:27,28

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Morkaus 2:23–28

Ketvirtasis įsakymas, kurį Dievas davė Izraeliui, buvo: „Atmink sabato dieną, kad ją švęstum. ... Joje jokio darbo nedarysi.“ (Išėjimo 20:8–11). Dievas paaiškino šio įsakymo prasmę, sakydamas: „Tai bus ženklas tarp manęs ir jūsų per visas jūsų kartas, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats, kuris jus pašventina.“ Išėjimo 31:13, 14

Per pranašą Izaiją Dievas suteikė gilesnę šio įsakymo prasmę, paaiškindamas: „Jei vadinsite sabatą malonumu ir Viešpaties šventą dieną garbinga; ir jei gerbsite ją, nevaikščiodami savo keliais ir nesiekdami savo malonumų ar nekalbėdami tuščių žodžių, tada džiaugsitės Viešpačiu.“ Izaijas 58:13,14

Šios vienos poilsio dienos per savaitę tikslas buvo ne tik fizinis poilsis, bet, kaip paaiškino pranašas Izaijas, svarbiausia – tai buvo diena, skirta mąstyti apie Dievą ir garbinti Jį su džiaugsmu. Jėzus ar apaštalai bažnyčiai nedavė jokio įsakymo dėl sabato dienos. Kaip rašė Paulius: „Jūs nesate po įstatymu, bet po malone.“ Romiečiams 6:14, 15

Tačiau Jėzaus pirmojo atėjimo metu daugelis žydų religinių vadovų buvo tapę formalistais, daugiau

dėmesio skirdami pažodiniams įsakymams nei jų gilesnei prasmės. Šioje pamokoje fariziejai apkaltino Jėzaus mokinius sabato pažeidimu, nes, eidami per javų lauką ir būdami alkani, jie trynė grūdus rankose, kad galėtų juos suvalgyti. Luko 6:1,2

Jėzus nepažeidė sabato įsakymo ir nemokė kitų žydų to daryti. Jis buvo žydas ir privalėjo laikytis sabato. Tačiau jis prieštaravo absurdiškam Dievo įsakymų iškraipymui. Todėl Jėzus šioje pamokoje paaiškino, kad „sabatą buvo sukurtas žmogui“.

Žodis „sabatą“ reiškia poilsį. Kitur Paulius rašė: „Mes, kurie įtikėjome, įeiname į poilsį“ (Hebrajams 4:3). Tai yra tikėjimo ir pasitikėjimo Viešpačiu poilsis, o ne žydų tiesioginis fizinis poilsis. Apaštalas tęsia: „Todėl Dievo tautai lieka poilsis. Nes kas įėjo į jo poilsį, tas ir pats nustojo dirbti, kaip ir Dievas nustojo dirbti. Todėl stenkimės įeiti į tą poilsį, kad kas nors nenukristų, sekdamas tuo pačiu netikėjimo pavyzdžiu.“ Hebrajams 4:9-11

Iš pradžių atrodo nelogiška „stengtis“, kad galėtume „įeiti į poilsį“. Tačiau šiame raginime pateikiama svarbi tiesa. Į šį poilsį įžengiame kasdien stengdamiesi ugdyti visišką tikėjimą Dievu ir pasitikėjimą Juo. Tai poilsis, grindžiamas visišku pasitikėjimu Dievo pažadais, žiniomis, įsitikinimu ir paklusnumu. Dėl mūsų santykių su Dievu per Jo Sūnų, Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį (), šiame poilsyje rasime dvasinės stiprybės.

Toks poilsis bus proporcingas mūsų tikėjimui Dievu ir visais jo pažadais. Todėl Viešpaties pasekėjams kiekviena diena turėtų būti sabatas arba poilsio diena, papildoma prasme – mąstant apie Viešpatį ir

su džiaugsmu jį garbindami visais savo mintimis,
žodžiais ir veiksmais.